

[Alfred Jensen.]

udgifter, som ikke alene regeringspartierne, men også det socialdemokratiske parti er enige om skal afholdes, og såvidt jeg ser af fremsættelsen og de korte kommentarer, der har været i den offentlige debat, ønsker man også at fortsætte med overbalanceringen. Jeg ser i hvert fald ikke, der er nogen grund til at spørge, om der er ændrede signaler fra regeringens side. Tværtimod er det min opfattelse — og det fremgik da også af de forskellige ordføreres udtalelser her, at det er deres opfattelse —, at man fortsætter med overbalanceringen, at man fortsætter med at kræve penge ind i direkte og indirekte skatter på en sådan måde, at det virker skadeligt for produktionen, for den sociale standard og for folk med små indtægter i almindelighed. Mit parti godkender ikke denne politik og har vendt sig mod den af den grund, at den er unødvendig, at man gennem den krigspolitik, der føres, den krigsøkonomi, der er lagt op til, hverken gavner folket eller sikkerheden, men at man tværtimod yder bidrag til at øge spændingen i verden. Dertil kommer så virkningerne indadtil, som jo allerede er omtalt af flere ærede medlemmer fra denne talerstol.

Mit parti forudså, at det ville gå således. Nu hører der ikke meget til at forudse noget sådant, for enhver kunne jo regne ud, hvorledes en så hårdhændet beskatning og begrænsning af købekraften ville virke; men i sin fremsættelse erkendte finansministeren selv, at de afgifter, der her blev lagt på befolkningen i forbindelse med den lovgivning, der gennemførtes i slutningen af 1950, ville medføre en nedgang i produktionen og dermed også i beskæftigelsen. Jeg ved ikke, om ærede medlemmer havde forestillet sig, at nedgangen ville blive så omfattende og så følelig, som den er blevet. Jeg vil tro, at de fleste ikke havde regnet med, at den var blevet af en sådan karakter, men for mit parti var det altså ikke nogen overraskelse; vi regnede med, at det ville gå således, og derfor vendte vi os mod de forskellige foranstaltninger, der er knyttet til denne serie love. Vi ser ikke rettere, end at værneskatten og de andre skatter, der foreslås, egentlig ikke alene vil betyde, at man opretholder forbrugsbegrænsningen og opkrævningen af skatter for at dække oprustningsudgifterne, men at man faktisk forværrer forholdene for befolkningen her i landet. Jeg har tidligere været inde på dette forhold, da vi behandlede udskrivningsloven og forøvrigt også under finanslovdebatten.

Det ser ud til, at det lovforslag om værneskat, der foreligger her, bortset fra de 25

pet.s forhøjelse, er en videreførelse af loven fra i fjor, idet bundgrænsen er sat til 8 000 kr. Imidlertid skal man gøre sig klart, at 8 000 kr. i år ikke svarer til 8 000 kr. i 1950. Der er nemlig i den mellemliggende periode sket en kolossal prisstigning, der har bevirket, at arbejderes, tjenestemænds og funktionærers lønninger er blevet reguleret. Det er en regulering bagud og af utilstrækkeligt omfang, men dog en sådan regulering, at jeg vil tro, adskillige tusinder kommer op over 8 000 kr.s grænsen og derved bliver tvunget til at betale værneskat, forudsat at lovforslaget vedtages i nogenlunde den skikkelse, hvori det er fremsat her. Det vil sige, at de personer, der her for første gang får pålignet værneskat, egentlig ikke er bedre stillet, end de var i 1950, i det år, da man mente, de ikke skulle betale værneskat. Nu, da de er ringere stillet, fordi reguleringen kommer bagefter, og fordi den ikke giver fuld dækning for prisstigningerne, skal de til at betale en ekstra skat, og her skal man gøre sig klart, at de ikke alene kommer til at betale værneskat af den størrelse, som gennemførtes i 1950, men at de skal betale en skat, der ligger 25 pct. højere. Det er imidlertid ikke den eneste forringelse, denne kategori af medborgere bliver stillet overfor. Nej; hertil kommer, at der på grund af den stigende indtægt også pålignes dem en større direkte skat såvel til staten som til kommunen, uden at de egentlig har fået deres forhold forbedret, og det vil jo sige, at de byrder, der lægges på befolkningen, hvis dette lovforslag gennemføres, som det er foreslået, betyder en langt, langt større belastning end den, vi kendte i 1951. Så kan man selv gøre sig en forestilling om, hvorledes den vil virke på de medborgere, som dårligt nok kunne klare dagen og vejen med de indtægter, de havde i fjor, og de priser, de skatter og afgifter, de måtte betale. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i, at man allerede er gået for vidt med skatterne, at man har nået grænsen, og at man derfor ikke kan fortsætte ad den vej, men må slå ind på andre veje. Vanskelighederne kan ikke klares udelukkende over skattelovgivningen; man må ændre landets politik. Vi er altså modstandere af dette lovforslag, som vi var det i 1950.

Jeg vil dernæst gerne gøre et par bemærkninger om bestemmelsen i § 13 om, at de udgifter, der her pålægges en del af befolkningen, ikke skal indregnes i pristallet. Det forekommer mig at være ganske urimeligt, at man piller ved pristallet. Der kan måske have været en begrundelse herfor i fjor, da man havde den opfattelse i mange kredse,